

нисък от средния за страната. След 1989 г. и особено от началото на XXI в. той бележи значително нарастване и достига 7,4 % през 2011 г., с което се нарежда на второ място след Северозападна България.

Темповете на прираст на ромското население до началото на 90-те години са по-ниски от средните за страната, а след 1989 г. са два пъти по-високи, което нарежда Югоизточна и Югозападна България на предно място по този показател (фиг. 30).

През 1934 и 1946 г. основната част от ромите в околиците декларират ползването на ромски майчин език, с изключение на Малко Търново, където преобладават ромите с румънски език, и Поморие – с турски майчин език. По-значителен относителен дял на ромите с турски майчин език е отбелязан още в околиците Карнобат (30,1 %), Нова Загора (22 %), Айтос (10,5 %), Бургас (10,7 %). С по-голям относителен дял на ромите с български майчин език са околиците Сливен (24,1 %), Котел (17,5 %), Ямбол (9,3 %). Освен Малко Търново останалите околии с висок относителен дял на ромите с румънски майчин език са околиците по Черноморското крайбрежие – Бургас-селска (42,6 %), Царево (35,8 %). Във всички околии преобладават ромите с мюсюлманско вероизповедание, с изключение на Малко Търново, където по-голямата част са румънски роми, които традиционно са с източноправославна религия. Ромите с ромски майчин език са с мюсюлманска религия в над 80 % във всички околии на Югоизточна България. Всички роми с турски майчин език са с мюсюлманско вероизповедание. Ромите с български майчин език са разпределени поравно в отделните околии, като единствено изключение правят околиците Нова Загора, Сливен, Средец, които почти цялата тази група е с източноправославна религия.

През целия разглеждан период в две общини – Сливен и Котел, са концентрирани около половината от ромите в Югоизточна България. До края на XIX в. в останалите общини броят им е разпределен равномерно. От началото на XX в. до началото на 90-те години се наблюдава значителното му увеличение в общините, попадащи в Забалканските котловини – Айтос, Нова Загора, Карнобат, в които заедно с общините Сливен и Котел се формират 70 % от ромите в Югоизточна България. През този период с най-малък брой се отличават общините в Странджа. След 1989 г. се наблюдава значително нарастване на ромите във всички общини, като то е най-голямо освен в гореизброените общини, в които се запазва високата им териториална концентрация, и в Бургаско – общините Бургас, Камено, Средец, в Ямболско – Ямбол, Тунджа, Стралджа, Елхово; Източна Стара планина – Твърдица, Сунгурларе, и в някои общини по Черноморското крайбрежие – Царево, Поморие, Созопол.

До началото на XX в. освен Котел и Сливен, които са с над 5 % роми, с над 3 % се отличава Айтос (Приложение 4). При следващите преброявания относителният дял на ромите нараства, като в Котел и Сливен надхвърля 8 %, а с над 3 % освен Айтос се характеризират общините Поморие, Нова Загора и Твърдица. През целия период до средата на 60-те години с най-нисък относителен дял (под 2 %) се отличават